Eli și fii săi

Eli și fii săi

Dumnezeu rânduise ce parte să primească preoţii din jertfele din vechiul legământ. Jertfele de ardere-de-tot erau în întregime numai pentru Dumnezeu; din celelalte jertfe, preoţii şi cel care aducea jertfa primeau partea lor, prin care intrau în părtăşie cu Dumnezeu. De cele mai multe ori era vorba despre spată sau o altă bucată descrisă cu exactitate. Însă fiii lui Eli luau din carnea jertfită ceea ce doreau ei, dispreţuind porunca lui Dumnezeu şi acţionând cu brutalitate împotriva celui care aducea jertfa; tocmai aceasta le-a fost socotit ca un păcat grav. „Şi păcatul acestor tineri era foarte mare înaintea Domnului, pentru că oamenii dispreţuiau darul Domnului.“ Dacă Dumnezeu a dat o anumită rânduială, atunci aceasta trebuia respectată; ea nu mai trebuia să fie respectată doar dacă Dumnezeu o anula. Acei bărbaţi nu s-au interesat deloc de Dumnezeu şi de Cuvântul Său, ci au făcut ceea ce au dorit ei. Găsim multe exemple în Cuvântul lui Dumnezeu cum oamenii au încălcat legea lui Dumnezeu. Astfel, fiii lui Aaron, Nadab şi Abihu, au intrat în Locul Sfânt cu un foc străin şi din această cauză au fost omorâţi pe loc, pentru că, spune Domnul, „voi fi sfinţit în cei care se apropie de Mine şi voi fi glorificat în faţa întregului popor“ (Levitic 10.3).

Şi aici vedem că Dumnezeu i-a pedepsit mai aspru pe fiii lui Eli decât pe alţii din cauza păcatelor lor, deoarece aceştia erau într-o poziţie mai apropiată de El ca preoţi. Cu cât poziţia noastră este mai înaltă, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră; cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai exact va lucra cu noi. „Oricui i s-a dat mult, i se va cere mult; şi cui i s-a încredinţat mult, i se va cere mai mult“ (Luca 12.48). Moise şi Aaron nu au avut voie să intre în ţara promisă din cauza unui păcat. „Pentru că nu M-aţi crezut, ca să Mă sfinţiţi înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu voi veţi duce această adunare în ţara pe care le-am dat-o“ (Numeri 20.12). Păcatul neascultării a fost pedepsit la aceşti doi bărbaţi mai aspru decât la alţi israeliţi. Domnul va pedepsi neascultarea cel mai mult la cei care posedă cunoştinţa cea mai mare. Fiecare este judecat după poziţia şi lumina, pe care o are. De aceea să nu uităm că, dacă Dumnezeu ne-a dat nouă mai multă cunoştinţă despre adevăr decât altora, trebuie să-i slujim cu mai multă credincioşie. Dacă nu o facem, atunci Domnul ne va judeca mai mult decât pe alţii, deoarece prin infidelitatea şi indiferenţa noastră Domnul a fost mai mult necinstit decât de alţii, care, având mai puţină cunoştinţă decât noi, au mers pe aceleaşi căi greşite. Neascultarea noastră lezează maiestatea lui Dumnezeu mult mai mult, iar noi suntem vinovaţi. Ca urmare, Domnul va pedepsi o stare rea la noi mai aspru decât la alţii.

Păcatul fiilor lui Eli a constat în încăpăţânare şi brutalitate. Încăpăţânarea este ceva foarte rău în ochii lui Dumnezeu. În 1 Samuel 15.23 citim: „Încăpăţânarea este ca nelegiuirea şi ca închinarea la idoli.“ De aceea vedem şi ce judecăţi aspre a adus acest păcat asupra lui Eli şi asupra întregii lui case. Cu timpul nu a mai fost permis să-i slujească Domnului vreun preot din casa lui Eli, conform cuvintelor omului lui Dumnezeu trimis la Eli (capitolul 2), a cărui profeţie s-a împlinit în vremea lui Solomon. Abiatar a fost exclus de la preoţie, deoarece a participat la răscoala împotriva lui David (1 Împăraţi 2.26, 27). Dacă în ciuda tuturor atenţionărilor, inima nu se îndreaptă spre Dumnezeu, judecata este inevitabilă (a se compara cu Proverbe 29.1). În modul în care s-a comportat faţă de Ana şi fiul ei, Eli a arătat evlavie, dar nu a avut niciun fel de energie nici pentru bine, nici pentru rău. De aceea Dumnezeu a trimis acel profet la Eli, ca să-i amintească cum îl alesese ca profet pe tatăl său din toate seminţiile lui Israel şi că dorise să lase casa tatălui său şi a lui să umble necontenit în faţa Sa. Acum însă iată ce trebuia să-i spună cu privire la păcatul fiilor săi, pe care i-a lăsat în voia lor: „Departe de Mine! Pentru că pe cei care Mă onorează îi voi onora, şi cei care Mă dispreţuiesc vor fi puţin preţuiţi“ (2.30).

Dumnezeu a ales la început pe Aaron şi pe fiii săi ca preoţi; când Core şi alţii s-au ridicat contra casei preoţeşti, Dumnezeu a confirmat preoţia lui Aaron, făcând să înverzească toiagul acestuia (Numeri 17.8). Dumnezeu a recunoscut casa lui Eli în această lume; atunci, obligaţia acestuia era să se arate mulţumitor pentru aceasta. Dar, din păcate, el a greşit foarte grav în acest punct. Cât de important este să ne verificăm, dacă nu ne iubim pe noi înşine şi pe ai noştri mai mult decât pe Dumnezeu! Seminţia preoţească a arătat întotdeauna aceeaşi râvnă pentru cinstea lui Dumnezeu, aşa cum s-a putut spune la început despre leviţi: „care a zis despre tatăl său şi despre mama sa: Nu i-am văzut! Şi n-a recunoscut pe fraţii săi şi n-a cunoscut pe fiii săi; pentru că ei au păzit cuvântul Tău şi au ţinut legământul Tău“ (Deuteronom 33.9). Dumnezeu a pus deoparte pe leviţi pentru Sine, pentru că dorea ca El să fie partea lor. Tot aşa lucrează şi cu copiii lui Dumnezeu. Cuvintele acestea sunt întotdeauna adevărate: „Cine iubeşte pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.“ Remarcabil este faptul că omul lui Dumnezeu nu spune: „Pentru ce calcă fiii tăi în picioare jertfa Mea şi darul Meu?“, ci: „pentru ce călcaţi voi în picioare jertfa Mea?“ De asemenea: „Onorezi tu pe fiii tăi mai mult decât pe Mine, îngrăşându-vă cu cele mai alese dintre toate darurile lui Israel, poporul Meu?“ De fapt, Eli nu a tăcut cu totul văzând păcatul fiilor săi, dar totuşi s-a comportat mult prea indiferent faţă de acţiunile nelegiuite ale fiilor săi şi de aceea nelegiuirile lor i-au fost atribuite lui.

Acest lucru este foarte grav. Desigur, Dumnezeu este credincios; nimic nu ne va putea despărţi de dragostea Sa în Hristos Isus, Domnul nostru. Fie că suntem în necaz, în strâmtorare, în persecuţie, în foamete, în primejdii, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela, care ne-a iubit. Dacă acum trăim, atunci trebuie să trăim pentru Cel care ne-a iubit şi S-a dat pentru noi. Sufletul nu va găsi adevărata şi deplina pace, până nu va trăi pentru El. Noi am fost răscumpăraţi, pentru a sluji Domnului. Leviţii nu aveau nicio parte de moştenire, pentru că Domnul era partea lor de moştenire; tot aşa, creştinul nu are ce căuta în această lume; el nu are nicio promisiune pentru pământ, partea sa de moştenire este Domnul, iar pe acest Domn trebuie să-L urmeze şi acestui Domn trebuie să-i slujească; aceasta este chemarea sa. Dacă inima nu bate pentru Domnul, nu există adevărată binecuvântare. „Pe cei care Mă onorează îi voi onora, şi cei care Mă dispreţuiesc vor fi puţin preţuiţi.“ Să ne întrebăm, dragi fraţi, dacă am căutat întotdeauna onoarea Domnului sau dacă nu am neglijat sau dispreţuit câteodată pe Domnul şi onoarea Sa!

Vedem că Domnul Se îndepărtează de casa lui Eli. Pentru Eli a fost deja o mare smerire faptul că Domnul nu i s-a mai descoperit lui, ci băiatului Samuel şi i-a arătat acestuia judecăţile pe care le va aduce asupra casei lui Eli. Dar nici nu ar fi putut fi altfel! Domnul spusese: „voi fi sfinţit în cei care se apropie de Mine şi voi fi glorificat în faţa întregului popor“. El a arătat aceasta prin faptul că nu i-a cruţat pe Nadab şi Abihu, fiii lui Aaron. Şi aici, n-a putut să lase nepedepsit comportamentul rău al fiilor lui Eli. Dar este frumos să vedem că Dumnezeu nu pedepseşte cu plăcere şi că El face aceasta numai când nu mai are nicio altă soluţie. Chiar şi pe cel mai nelegiuit, Domnul îl iartă şi îl scapă de judecată, dacă acesta se smereşte. Dar Eli nu s-a smerit, deşi a ştiut comportamentul fiilor săi şi ce judecată groaznică va veni asupra sa şi asupra casei sale. Ca un slujitor fidel al lui Dumnezeu, Eli ar fi trebuit să-i disciplineze şi să-i pedepsească pe fiii săi, dar nu a făcut-o. Ce

cuvinte grave a rostit acel profet trimis de Dumnezeu! Totuşi, Eli nu s-a smerit, deşi ar fi fost timpul să se pocăiască în sac şi cenuşă. Vedem cât de puţin simţământ mai avea Eli faţă de Dumnezeu. Dacă vine cineva cu o astfel de poruncă din partea lui Dumnezeu şi nu face nicio impresie, atunci înţelegem de ce trebuie să intervină Dumnezeu. Domnul ar fi acţionat mai bine altfel. Dacă inima se smereşte cu adevărat, atunci Domnul Se foloseşte de această ocazie pentru a înlătura pedeapsa vestită. Imediat ce Ahab, un om rău şi închinător la idoli, s-a pocăit, Dumnezeu a îndepărtat mânia Sa de la el. Dar chiar dacă îndelunga-răbdare a Domnului este mare pe de o parte, El arată pe de altă parte seriozitate. El îi spune preotului Său infidel prin Samuel: „Pentru că i-am spus că voi judeca pentru totdeauna casa lui pentru nelegiuirea pe care a ştiut-o: pentru că fiii săi au adus blestem asupra lor, şi el nu i-a împiedicat“ (3.13).

Ce pline de învăţătură şi cât de importante sunt aceste lucruri pentru viaţa fiecăruia, în mod deosebit pentru creştini! Adevăratul credincios nu va merge în pierzare datorită harului lui Dumnezeu; totuşi, pedeapsa poate merge până la moarte. De aceea să exercităm o judecată de sine serioasă asupra gândurilor, cuvintelor şi lucrărilor noastre! Ce trist este când Dumnezeu trebuie să disciplineze! Eli nu s-a smerit. Cuvintele sale arată indiferenţă şi împietrire a inimii: „Este Domnul: să facă ce este bine în ochii Săi.“ Ce limbaj trist faţă de îndelunga-răbdare pe care a arătat-o Dumnezeu faţă de el şi casa lui!

Cât de preţios este pe de altă parte să vedem în aceste capitole, pe lângă infidelitatea şi indiferenţa lui Eli, încrederea copilărească şi fidelitatea lui Samuel şi cum Domnul îl onorează în faţa oamenilor! Un principiu divin, care rămâne întotdeauna adevărat, este: „pe cei care Mă onorează îi voi onora“. Dacă avem de judecat ceva la noi înşine, atunci să o facem, pentru că Dumnezeu este peste noi şi cunoaşte totul. Domnul să ne dea în toate lucrurile o conştiinţă fină, o inimă care se lasă în totul învăţată de El!

clickbible.org